

Viure un malson

Un relat de: [queralt](#)

Aquests fulls es presenten en blanc.

Em veig amb la necessitat d'omplir-los, deixar anar paraules i paraules que no aguanten el meu cos. He de tornar a escriure o m'acabaré tornant invàlida de pensament.

Tot sembla caure, se'm fonen els pensaments i em quedo amb el no-res. Inesperadament, traïdora. Els ulls em pesen, costa mirar endavant. És dur buscar la realitat, ja que ella fins i tot és més cruel que aquest sol sentit que he donat a les coses.

Què m'espera? Què comença? I què collons s'acaba, què és el que s'ha acabat i burra de mi no ho sé veure? No sé què escric, no sé quin sentit té res, res del que faig, res del que penso, res del que sento.

Estar sol, no entendre res, no esperar ni il·lusionar... Res, buit, en blanc.

Has de viure per tu mateix em repeteixen. Tant senzill és d'entendre que jo no en sé, no crec estar feta per viure en aquest món. No pares de queixar-te i no fas res per canviar, ara em dirien, com repetidament tantes vegades he sentit.

Tinc malsons que no em deixen viure. Ara sembla que comencen a afluir. Però si s'alleugereixen de nit, començo a tenir-los de dia.

Viure un malson, quina frase tant escrita. Veig el món que m'envolta i ara mateix em fonc, em fa mal, em trenca la respiració deixant-me amb les ànsies de vomitar sang! Sembla que una força em pren, s'apodera de mi...què és? Potser la realitat, potser jo mateixa, la meva consciència... el subconscient que se'm revela als somnis?

No sé què pensar per comprendre una mica el que ha sigut la meva vida, necessito saber, per poder estar segura de l'existència d'un futur.

Moltes cançons he hagut de deixar enrere. Els records oblidats de felicitat, acabaven fent més mal que els dolorosos.

Necessito una finestra, un camí que es dirigeixi algun lloc desconegut.